

Малко по-късно Ведбал все пак си позволи една присъща на възраст-та му постъпка, но пак авторитетът му спаси и него, и мене. Един ден баща ми ме посрещна недоволен, и без да си спомням всичко в подробности, ме укори, загдето така млад имам сантиментална кореспонденция. Показа ми една получена у дома картичка. Съдържанието, разбира се, любовно. Подпис: Гизела. Аз не знаех, дали да се ядосвам или да се радвам. Защото, въпреки неприятността, че баща ми е заловил тази картичка, не можех да не изпитвам радост, че Гизела ми е обърнала внимание... За мене Гизела беше мечта. В бозаджийницата, на ъгъла "Дондуков" и "Веслец" /отсетне магазин за кафе "Индия"/ ние с Ведбал, Колю, Марин и други често се заседавахме и тъкмо оттам произлизаха моите чувства към тази Гизела. Тя влизаше, поръчваше си нещо, а сърцето ми тракаше, като будилник. Ведбал и другите знаеха за тези мои чувства, както знаеха и печалния факт, че Гизела не отговаря с взаимност. И тъкмо от тази Гизела да получа приятелска картичка! О, дане беше недоволството на баща ми...

Същия ден се видях с Ведбал и му се... похвалих, и оплаках. Той отначало се смя - нещо, което взех за участие в радостта ми, а сетне, когато узна за бащината ми осведоменост, се намръщи.

- Аз ще оправя тази работа...
- Как? Що общо имаш ти?!
- А бе... сглуших! Картичката е от мене... Мислех да се потегувам. Ще отида при баща ти...

По обед той намери баща ми у дома и - както ми каза отпосле - изразил всичката си скръб за тази наивна шега. Баща ми не се сърдил на Ведбал, особено след като разбрал, че няма нищо сериозно с тази Гизела.

А аз - аз бях недоволен...

По този случай Ведбал ми каза:

- Твоето прилича на "хем боли, хем сърби"... Ако наистина беше ти писала Гизела - лото за баща ти; като не ти е писала - лото за тебе. Но, утеши се... "Що са Гизели, за напред са"... На всеки случай, прощавай, както ми прости и баща ти...

В очите на Христѝ като чели имаше влага. Той искрено се разкашваше за тази, макар и безобидна шега.

Пак по време на нашите срещи той <sup>и одриски за</sup> разказа и своя литературен протъпалник. Първото му "произведение" се появило в "К'во да е" през 1915 г. Изпратил едно стихче, и когато наближил денят да излезе вестникът, не можел да заспи от възбуждение. На сутринта станал рано и още от